

Ἐκκλησιαστικὸν ἦθος

Πρέπει νὰ «ἀδειάσουμε» γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁλος ὁ Θεὸς μέσα μας

Περὶ Φιλαντίας - Ἐγωκεντρισμοῦ καὶ Ἐλευθερίας *

Γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλει συνεχῆ ἀγῶνα... Ἄλλωστε ὅλη ἡ ζωὴ μέσα στὴν Ἐκκλησίαν δὲν μᾶς βοηθεῖ στὸ θέμα αὐτό;

Τὰ Ἅγια Μυστήρια, οἱ προσευχές, οἱ Λειτουργίες, αὐτὴ ἡ προσευχή, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ», ποὺ λέμε στὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ θὰ λέτε ἀσφαλῶς καὶ ἐσεῖς ἐδῶ, δὲν εἶναι ἕνας συνεχῆς ἀγῶνας νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ ἐγωκεντρικὸ καὶ φίλαυτο κλεισιμο στὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ ἀνοιχθοῦμε πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς μας;...

Ὅσο πιὸ πολὺ μειώνεται ἡ φιλαντία μέσα του, τόσο πιὸ πολὺ ἐλεύθερος αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐνώνεται μὲ τὸν Χριστό. Οἱ ἀγωνιζόμενοι Χριστιανοὶ ἔχουν τὴν ἐμπειρία, ὅτι ὅσο περισσότερο ἀνοίγονται στὸν Θεό, τόσο περισσότερο ὁ Θεὸς ἔρχεται μέσα τους. Καὶ αὐτό, γιὰτὶ ὁ Θεὸς σέβεται τὴν ἐλευθερίαν μας. Ὅσο εἴμαστε γεμάτοι μὲ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ μὲ τὴν φιλαντίαν μας, πῶς θὰ μπῆ ὁ Θεός; Δὲν ἔχει χῶρον νὰ μπῆ. Πρέπει νὰ ἀδειάσουμε, γιὰ νὰ μπῆ ὁ Θεός...

Καὶ μὲ τὸν ἀγῶνα αὐτό, νὰ ἀδειάσουμε ἀπὸ τὰ θελήματά μας καὶ ἀπὸ τὰ νοήματά μας, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός, ἀπὸ τὴν αὐταρέσκειάν μας, ἀπὸ τὴν αὐτάρκειάν μας, ἀπὸ τὴν αὐτοπεποιθησί μας, ἀπὸ τὴν αὐτοεμπιστοσύνην μας, καὶ νὰ παραδοθοῦμε στὸν Θεό, ἔρχεται ὁ Θεὸς μέσα μας.

* * *

Μία Μοναχή μου ἐξωμολογήθηκε, ὅτι κάποτε ἡ Γερόντισσα τῆς, στήν ὁποία ἔκανε ὀλόθυμη καί ἀδιάκριτη ὑπακοή, τῆς εἶπε: «Παίδι μου, μέ τήν ὑπακοή σου μέ ἀναπαύεις».

Καί, τήν στιγμή πού τῆς εἶπε αὐτό ἡ Γερόντισσα, αἰσθάνθηκε ὅτι **ὄλος ὁ Θεός μπῆκε μέσα τῆς.**

Αὐτό ἦταν ἐμπειρία. **Βλέπετε;...**

Εἶχε ἀδειάσει ὄλο τὸν ἑαυτό τῆς, ὄλο τὸ θέλημά τῆς τὸ ἀτομικὸ καί ὄλος ὁ Θεός μπῆκε μέσα τῆς.

* * *

Τὸ ἴδιο ἔγινε καί μέ ἓνα ἐργάτη χωρικό, ἀπὸ ἓνα χωριὸ κοντὰ στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν στὸ Μοναστήρι μας ὡς ὑλοτόμος.

Κάποτε λοιπόν, πού περνοῦσα ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Μονῆς, μέ χαιρέτησε καί μου εἶπε:

«Κάτσε, Γέροντα, νὰ σοῦ πῶ ἓνα μεγάλο θαῦμα πού μου ἔκαναν οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα, νὰ δῆς πόσο θαυματουργοὶ εἶναι οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα.

Πονοῦσε τὸ πόδι μου χρόνια. **Πήγαινα** στοὺς γιατροὺς, στὰ νοσοκομεῖα, ἀλλὰ τίποτα δὲν μου κάνανε.

Καί ἐγώ, ἐπειδὴ ἀγαπῶ πολὺ τοὺς Ἁγίους Τεσσαράκοντα, πῆγα στήν Πανήγυρί τους, στήν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ μου. **Ἐκεῖ** ἦταν πολὺς κόσμος, γεμάτη ἡ Ἐκκλησία.

Μόλις ἔφθασα στήν Ἐκκλησία, ἀρχίζει νὰ μου πονᾷ πολὺ τὸ πόδι. **Τότε** λοιπόν σκέφθηκα νὰ βγῶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία νὰ ξεκουράσω τὸ πόδι μου. **Ἀλλὰ** μου εἶπε ὁ λογισμός: «Ὁ Ἰούδας ἄφησε τὴν Θεία Εὐχαριστία καί βγῆκε ἔξω. Ἰούδας θὰ γίνης καί ἐσύ;... Θὰ μείνης μέσα κι ἄς πονᾷς». **Μετὰ** ἀπὸ λίγο πονοῦσα πιὸ πολὺ καί σκέφθηκα νὰ καθίσω σὲ μία καρέκλα νὰ ξεκουράσω τὸ πόδι μου. **Τότε** ὁμως ἀντίκρουσα τὴν Εἰκόνα τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, τοὺς εἶδα νὰ παγώνουν μέσα στήν λίμνη καί εἶπα στὸν ἑαυτό μου: «Αὐτοὶ ἔκαναν τόση ὑπομονή καί πάγωσαν γιὰ τὸν Χριστό, καί ἐσύ δὲν μπορεῖς νὰ σταθῆς ὄρθιος;... Θὰ σταθῆς ὄρθιος κι ἄς πεθάνης».

Ἐκείνη τὴν ὥρα πού εἶπα αὐτό, ἦλθε ἓνα ρεῦμα, μέ περιέλουσε ἀπὸ τὸ κεφάλι

καὶ πέρασε σ' ὄλο τὸ σῶμα μου μέχρι τὸ πονεμένο πόδι μου. **Α**πὸ τότε ἔγινα καλὰ καὶ δὲν ξαναπόνεσα. **Β**λέπετε, Γέροντα, πόσο θαυματουργοὶ εἶναι οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα;».

Αὐτὸς δὲν εἶχε καμμία αἴσθησι ὅτι ἔκανε κάτι ἀξιόμισθο. **Π**ίστευε ὅτι ἦταν θαῦμα τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα. **Ὅ**μως βλέπουμε, πότε ἔγινε τὸ θαῦμα καὶ πότε ἦλθε ὁ **Θεὸς μέσα του; Ὅ**ταν ὁ ἴδιος **ἄδειασε τελείως ἀπὸ τὸν ἑαυτό του** καὶ ἀπὸ τὴν **φιλαυτία** του καὶ ἀποφάσισε νὰ πεθάνη χάριν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό...

(*) Περιοδ. «**Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος**», περίοδος Β', ἔτος 2010, ἀριθμ. 35, σελ. 104-106, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους.

• **Αρχιμανδρίτου Γεωργίου (†)**, Καθηγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου. Απομαγνητοφωνημένη (μὲ κάποιες τροποποιήσεις) Ὁμιλία, εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς Ακολουθίας τοῦ Μ. Αποδείπνου, τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ τοῦ ἔτους 1988. Ἐπιμέλ. ἡμετ.